

ser, selvfølgelig ikke blot vil blive stillet til Raadighed for Ministeriet, men ogsaa vil blive forelagt paa en saadan Maade, at Rigsdagen kan blive sat i Kundskab om, hvad der i den Henseende kommer til at foreligge.

Jeg skal under Hensyn til det ønskelige i Sagens hurtige Fremme og i øvrigt under Henvisning til det Regulativ for Likvidationen, som findes aftrykt i Bemærkningerne til det oprindelig fremsatte Lovforslag, tillade mig at anbefale det høje Ting at fremme denne Sag.

Maegaard: Jeg kan allerede straks tilsige den højtærede Erhvervsminister, at vi fra vor Side ønsker at fremme det foreliggende Lovforslag saa hurtigt, som det er muligt. Det vakte ud over Landet en vis Opsigt, den Gang den højtærede Minister i Sommer udstedte det Provisorium, der her søges Bekræftelse for; men jeg har forstaaet Forhandlingerne i Folketinget saaledes, og dette er ogsaa min Opfattelse, at her var en virkelig Grund til at benytte Grundlovens § 25. Forhold som disse, der er at en ret sensibel Karakter og berører vigtige, store og mangeartede Interesser i vort Folk, bør behandles paa en saadan Maade, at der gøres den mindst mulige Skade, og det er min Opfattelse, at hurtig Handling i denne Sag i høj Grad var paa sin Plads. Jeg tror derfor, det var rigtigt, at den højtærede Minister handlede saa hurtigt, som han gjorde. Men dermed er jo ikke sagt, at Ministeren i denne Hurtighed i alle Forhold har kunnet handle rigtigt, og der har jo ogsaa været øvet en vis Kritik overfor de Bestemmelser, som er truffet ikke alene i Lovforslaget, men ogsaa i det Regulativ, der er stadfæstet af Ministeren til Vejledning for Likvidationskomiteen. Dette skal jeg dog ikke komme ind paa ved denne Lejlighed; man har jo været inde paa disse Forhold ved den indgaaende Drøftelse, der har fundet Sted i Folketinget, og jeg vil ikke paa nogen Maade bidrage til, at Forslagets Gang skal sinkes.

Jeg sagde før, at der stod store Interesser paa Spil, og derfor havde jeg tænkt mig, at Storbankerne her i København under disse Forhold vilde have optraadt noget mere forstaaende i denne Sag, end de har gjort. Imidlertid er det jo vanskeligt at kritisere disse Institutioners Optræden, da man ikke har den egentlige Begrundelse foreliggende i alle Enkeltheder. Men der er et Forhold, som jeg meget stærkt beklager, at Storb-

kerne har stillet sig afvisende overfor, nemlig Henstillingen til dem om, at de skulde træde hjælpende til overfor adskillige af de Sparere, eller lad mig sige adskillige af de Sparegrupper, som der her er Tale om. Nu er jeg ganske vist ikke bankkyndig, men jeg har dog lidt Forstaaelse af Bankvæsen, og i Forbindelse hermed har jeg ogsaa noget Kendskab til, hvorledes Stemningen overfor Banker og Bankledelser er ude omkring hos væsentlige Dele af Landets Publikum, og dér har man den Opfattelse, som jeg mener er rigtig, at Bankerne skal være forsigtige for Tiden overfor den offentlige Mening. Bankvirksomhed er nødvendig her i Landet, og alle erkender, at en sund og vel ledet Bankvirksomhed er til ganske uvurderlig Nytte for det danske Erhvervsliv; men vi ved, at denne Bankvirksomhed ikke kan drives alene ved Hjælp af dem, der kun er interesserede i Erhvervsøjemed i Bankens Forretninger. Bankerne er nødt til ved Siden af den Kapital, som Erhvervene ofte i ret betydelig Udstrækning har indestaaende i Bankinstitutterne — de er ikke i Stand til at drive deres Bankvirksomhed alene ved disse Midler —, at drive deres Bankvirksomhed paa en saadan Maade, at de ogsaa drager anden Kapital til sig, Kapital, som ellers, om jeg saa maa sige, vilde være gaaet til Sparekasserne, med andre Ord Sparemidler. Det er derfor min Tro, og jeg har nogen Grund til at anse den for rigtig, at hvis Bankerne vedvarende skal have Held til at opnaa, at Befolkningen betror sine Sparemidler til deres Forvaltning, bør Bankerne og ganske helligt de Banker, som fører an i Bankvirksomheden i vort Land, nemlig de københavnske Storbanker, i enkelte Tilfælde — og jeg havde nær sagt i dette — vise Storsyn overfor Sparerne, ganske specielt overfor de mindre Sparere og særlig overfor saadanne Sparemidler, der har Foreningsformaal eller Velgørenhedsformaal for Øje. Der har, som Erhvervsministeren omtalte, været rettet Henstillinger dels i Folketingsudvalget, dels fra Ministerens Side til Storbankerne om at træde hjælpende til i dette Forhold, hvilket de imidlertid bestemt har afvist. Som jeg sagde før, vi har ikke faaet oplyst i Enkeltheder, hvad der ligger til Grund for denne bestemte Afvisning, saa vi kan ikke fælde nogen helt ud objektiv Dom, og mine Udtalelser tager derfor kun Sigte paa Forholdene i Almindelighed; vil Bankerne bevare deres Forbindelse med det sparende Publikum,